

Zgodnja DANICA.

Katolišk cerkven list.

Danica izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gld., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXVIII.

V Ljubljani 25. rožnika 1875.

List 26.

Koledar za naslednji teden.

Rožnik. — Junij.

27. **Nedelja VI.** po binškoštih. Evangelij: „Jezus nasiti 4000 mož.“ (Mark. 8.) — Sv. *Ladislav*, ogerski kralj, spozn., je bil zvest sin katoliške Cerkve, ter je nove škofije vstanovljal, cerkve in bolnišnice zidal. V križanski vojski zoper turke je sprejel viši vodstvo 300.000 križanskih vojakov, pa je na potu zbolel in v Gospodu zaspal 30. mal. serp. 1096.

28. **Ponedeljek.** Predpraznik ss. apost. Petra in Pavla. *Zapovedani post.* — Sv. *Leon II.*, papež spozn. † 28. rožnika 483.

29. **Torek.** *Sveta aposteljna Peter in Pavel. Zapovedani praznik.* Sv. Peter je bil v Rimu z navzdol obrnjeno glavo križan, sv. Pavel pa je bil ob glavo djan 29. rožnika 66 let po Kr.

30. **Sreda.** *Spominj sv. Pavla*, vélicege aposteljna narodov.

Mali serpan. — Julij.

1. **Četertek.** Sv. *Pambo*, učenec vélicege pušavnika sv. Antona, spozn. † okoli l. 387.

2. **Petek.** *Sopraznik obiskanja Marije prečiste Device.*

Sv. *Oton*, škof v Bambergu, spozn., je bil sin plemenitih pa ne bogatih staršev na Svabskem, ktere pa je bil kmalo zgubil. Njegov brat Friderik ga ni mogel v viših šolah zdatno podpérati. Oton se je podal na Poljsko, kjer si je v viših šolah s podučevanjem otrok pomagal, da jih je bil doveršil. Mladeneč, čistega življenja in imenitnih zmožnost, je bil kmali priljubljen tudi pri gospódi, ktera ga je močno čislala. Ko je bil mašnik posvečen, je bil na poljskem dvoru vojvoda Vladislava izvoljen za dvornega kaplana.

Čez kaj časa cesar zvoli Otona za svojega kancelerja, varha svojih zakladov in dvornega izplačevavca. Oton si zasluži s svojo previdnostjo in poštenostjo vso cesarjevo ljubezen. Cesar ga ljubi kakor svojega sina, ker čedalje bolj spoznava njegove imenitne lastnosti. Dva spraznjena škofijska sedeža — v Avgzburgu in v Bremi — mu ponuja, pa se obeh iz ponižnosti ubrani. Ko je bil škofijski sedež v Bambergu izpraznjen, sliši cesar dečke govoriti: „Cesar nima prav, če Otona, ki je kakor angelj, ne izvoli za škofa v Bambergu.“ Henrik hvali Boga, da mu je svojo voljo po nedolžnih otrocih razodel. Oton ves v solzah se tudi zdaj škofovske časti na vso moč brani. Cesar poslancem iz Bamberga reče: „Glejte, to je tisti častiželjni mož, ki se v tretje odpoveduje škofovski časti; jaz pa mislim, da ga je

Bog ravno za Bamberg prihranil.“ Poslanci spoznajo voljo Božjo, in ga s častjo sprejmejo.

Oton piše v Rim, ter papeža prosi, naj bi poterdili cesarjevo izvolitev. Papež Paškal ga povabijo v Rim, ga na binškošno nedeljo 1106 škofa posvetijo, in s kaj ginljivim listom v Bamberg pošljejo. Ljudstvo in duhovšina ga z vso častjo in naj večim veseljem sprejmejo. Škof Oton začne po škofiji nove cerkve zidati in po mnogih krajih 20 samostanov. Naj slavniji samostan je bil na Šmihelskem hribu pri Bambergu. Vse to in še drugo velikansko zidanje je s svojimi prihodki plačeval, ker je sam za-se kaj malo potreboval, ko je ubožno živel, in se vsake nečimerne potrate skerbno varoval. Bog je njegove prihodke takó blagoslavljal, da je inogel tudi uboge prav zdatno podpérati.

V škofu Otonu se vname serčna želja v samostanu pod pokoršino Bogu služiti; pokliče tedaj k sebi Volframa, opata s Šmihelske gore, in mu razodene svojo željo. Opat, razumen mož, hvali njegovo željo, v samostan pa ga sprejeti nalašč odlašá. Nekoliko časa po tem se dá Oton bolehen na Šmihelsko goro nesti, in ponovi svojo prošnjo. Opat pa ga z vso spoštljivostjo vpraša, če bode obljubljeno pokoršino natanko spolnoval. Oton mu odgovori: „V imenu Njega, ki je svojemu nebeškemu Očetu pokoren bil do smerti na križu, sem tudi jaz pripravljen tebi pokoren biti.“ Opat mu nato reče: „Prečastiti oče! ker ste mi obljubili pokoršino, vam zapovém v ravno tistem imenu: ostanite do smerti v svoji viši pastirski službi Bogu v čast, cerkvi in vernim v blagor, terpečim v tolažbo, ubogim vdovam in sirotam v podporo.“ Škof ga uboga, in svoje viši pastirske dolžnosti z vso gorečnostjo spolnuje.

Oton zvé, da je na Pomorskem še veliko divjih malikovavcev, in vname se v njem serčna želja tudi tem zgubljenim ljudem sv. evangelij oznanjevati. S papeževim dovoljenjem in blagoslovom se podá z velikim spremstvom skozi pemsko deželo na Poljsko, kjer ga poljski vojvoda z naj večí častjo kot svojega očeta sprejme. Sveti misijon se začne na pomorski meji, in 30 malikovavcev z velikim veseljem sprejme keršansko vero. Oton pošlje grofa Pavlicija k pomorskemu vojvodu Vorcislavu, kateri je bil kristjan na skrivnem, ter ga prosi dovoljenja v njegovi deželi keršansko vero oznanovati. Vorcislav škofa s častjo sprejme, in svojim podložnim v mestu Pirisi pripoveduje, da je iz daljne dežele prišel bogat mož s svojimi tovariši, kateri nič našega noče, želi pa nas v keršanski veri podučevati in naše duše večno zveličati. Divjaki škofa radi poslušajo, in sprejmejo sv. vero. Misijonarji jih 20 dni podučujejo in kerstijo. Škof jim zapusti duhovna.

Z enako blagovitnim vspehom kakor v Pirisi so misijonarji tudi v Kamini oznanovali keršansko vero.

Vojvoda Vrcislav prejme svete zakramente, in bil je prav pobožen kristjan. Le ena sama bogata in imenitna gospá zunaj mesta se je keršanstvu ustavljala, ter ni pustila svoji družini iti k misijonu. Sama je šla s svojimi posli na polje žet. Vzela je serp v roke in se sklonila, pa zdajci je sključena oštorela; nihče je ni mogel vzdigniti, dokler ni izdihnila svoje uboge duše. Vse je velik strah obhajal, in hiteli so k misijonu.

V mestu Julinu so divjaki škofa in njegove po magavce z meči in s kolmi tako silovito napadli, da so si komaj življenje oteli. Grof Pavlicij je škofa branil, ter je s svojim životom odnašal udarce, ki so bili škofu namenjeni. Škof toži zunaj mesta svojim spremljavcem, da so mu odvernili mučeniško krono, po kateri je hrepenela njegova duša. Pavlicij mu odgovori: „Prečastiti oče! sej ste pošteno svoj del prejeli, namreč tri rane. Mestni pervaki se bojé vojvoda, pridejo k misijonarjem zunaj mesta, izgovarjajo derhal in obljubijo sprejeti keršansko vero, če jo bojo sprejeli v Stetinu, ki je naj starejše mesto.

Sv. škof hiti s svojimi misijonarji v Stetin. Stetinci jih nočejo poslušati, vendar pa obetajo, da hočejo sprejeti keršansko vero, če jim vojvoda zmanjša davke. Pošljejo poslanca k vojvodu. Ta čas škof oznanjuje ob teržnih dnéh sv. evangelij ljudstvu, ki s kmetov v mesto prihaja. Vsi ga radi poslušajo. Škof ta čas spreoberne dva zala mladenča, sina imenitnega mestnjana, ki ga ni bilo doma. Ko njuna mati zvé, da sta bila sina keršena, hiti k škofu, in pred njim omedli; vsi mislijo, da od žalosti, pa je le od prevelicega veselja. Ko se zopet zavé, pové škofu, da je bila v svojih mladih letih od bogatega in imenitnega gospoda — od tega svojega sedanjega moža — v keršanski deželi ugrabljena, odpeljana in z njim poročena. Na njeno prošnjo je bila vsa njena deržina in rodovina v keršanstvu podučevana in keršena. Pa tudi mladenča sta s svojo besedo veliko družih mladenčev keršanstvu pridobila. Tudi mož — domu pridí — se je malikovanju odpovedal. Poslanci se vernejo z dobrim poročilom od vojvoda v Stetin; nato vsi voljno poslušajo misijonarje, in so bili keršeni — 900 družin. Le mališki duhoven, oskerbovalec „svetega konja“, ostane terdovraten; zadene ga pa Božja kazen. Našli so razpočenega in mertvega v njegovi postelji.

Po izgledu Stetincev sprejmejo tudi prebivavci v mestu Julinu sv. vero. V dveh mescih je bilo keršenih 22.156 ljudi. Po tem srečnem izidu se verne sv. škof v Bamberg k velikonočnim praznikom, in ostane 3 leta pri svoji dragi čedi. Ko pa zvé, da se je veliko kristjanov k malikovavstvu vernilo, hiti skozi Saksonsko na Pomorsko, ondi v mnogih mestih brez števila veliko malikovavcev spreoberne, pa tudi odpadle kristjane s čudeži v katoliško cerkev verne. Kralj Lotar odpravi poslance k škofu, ter ga prosi, naj se verne v Bamberg v neki tehtni zadevi. Oton pride 20. grudna 1138 v Bamberg v neizrekljivo veselje svojih vernih. Kmalopaz začne bolehati, razdeli vse svoje premoženje ubogim in samostanom, in izdihne svojo za razširjanje kraljestva Božjega tolikanj vneto dušo v praznik svetih aposteljev Petra in Pavla 1139.

3. **Sabota.** Sv. *Niceta*, oglejski škof spoz. † 485.

Sporočilo bratovšine presv. Rešnj. Telesa v Ljubljanski škofiji za leto 1874—1875.

(Konec.)

50. Sv. *Križ pri Moravčah*: 1 albo, 1 cingulum, 3 humerale, 1 koretelj.

51. *Verhpolje pri Moravčah*: 5 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 23 purifikatorjev.

52. *Zagorje*: 1 velum.

53. *Vače*: 1 antipendij.

54. *Šent-Gotard*: 1 mašni plašč, 1 štolo, 12 purifikatorjev.

55. *Kolovrat*: 1 velum.

56. *Ihan*: 1 velum, 3 humerale, 6 rutic za lavabo.

57. *Peče*: 1 burzo za obhajila, 3 korporale, 1 albo, 1 cingulum, 3 humerale.

58. *Blagovica*: 1 albo, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 3 pale.

59. *Hotič*: 1 mašni plašč.

60. *Šent-Ožbald*: 2 altarni blazinici, 1 humeral.

61. *Šmarija*: 1 velum.

62. *Šent-Vid pri Zatičini*: 1 velum, 2 oltarni blazinici.

63. *Zatičina*: 2 oltarni blazinici, 1 burzo in 1 štolo za obhajila, 1 velum.

64. *Lipoglav*: 1 štolo, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

65. *Šent-Juri pri Šmariji*: 1 mašni plašč.

66. *Litija*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 5 korporalov, 5 pal, 11 rutic za lavabo, 22 purifikatorjev.

67. *Polšnik*: 1 mašni plašč, 3 korporale.

68. *Kresnice*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 5 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 23 purifikatorjev.

69. *Prežganje*: 1 burzo za obhajila, 2 štoli.

70. *Dole*: 2 oltarni blazinici.

71. *Trebno*: 1 mašni plašč.

72. *Žužemberk*: 1 pluvijal.

73. *Doberniče*: 2 oltarni blazinici.

74. *Mokronog*: 1 mašni plašč.

75. *Sveta Trojica*: 1 mašni plašč.

76. *Mirna*: 1 mašni plašč.

77. *Selo pri Šumberku*: 1 velum, 1 albo, 3 humerale, 1 prepas.

78. *Leskovec*: 1 štolo, 2 albi, 5 humeralov, 2 prepasa.

79. *Kerško*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj.

80. *Šent-Jernej*: 2 oltarni blazinici.

81. *Škocijan pri Dobravi*: 1 mašni plašč.

82. *Raka*: 1 antipendij, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

83. *Križovo pri Kostanjevici*: 1 mašni plašč.

84. *Cerklje*: 1 koretelj, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 potezaj.

85. *Studenc*: 1 antipendij, 1 štolo, 3 korporale, 12 purifikatorjev.

86. *Čatež*: 2 burzi in 2 štoli za obhajila.

87. *Šmihelj pri Novem mestu*: 1 plašček za okoli ciborija, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum.

88. *Mirna Peč*: 1 mašni plašč, 3 obhajilne burze.

89. *Šmarjeta*: 2 albi, 5 humeralov, 2 prepasa, 2 štoli.

90. *Prečina*: 2 albi, 5 humeralov, 2 prepasa, 1 potezaj.

91. *Brusnice*: 1 ciborij, 1 koretelj, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 5 korporalov, 5 pal, 11 rutic za lavabo, 22 purifikatorjev.

92. *Podgrad*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 1 koretelj, 5 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 23 purifikatorjev.

93. *Poljanica*: 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 5 korporalov, 5 pal, 11 rutic za lavabo, 22 purifikatorjev.

94. *Semič*: 1 pluvijal, 1 velum.

95. *Vinica*: 1 mašni plašč.

96. *Stari Terg pri Poljanah*: 1 pluvijal.
 97. *Dragotuš*: 2 oltarni blazinici.
 98. *Suhor*: 1 mašni plašč.
 99. *Kočevje*: 1 mašni plašč.
 100. *Koprivnik*: 1 mašni plašč, 1 burzo za obhajila.
 101. *Stara Cerkev*: 3 štole, 1 koretelj.
 102. *Stari Log*: 1 velum.
 103. *Reka*: 1 velum.
 104. *Mozelj*: 2 oltarni blazinici, 1 burzo za obhajila.
 105. *Ribnica*: 1 velum.
 106. *Dolenja Vas*: 1 pluvijal, 1 mašni plašč.
 107. *Škocijan pri Turjaku*: 1 mašni plašč.
 108. *Loški Potok*: 1 mašni plašč.
 109. *Struge*: 1 mašni plašč.
 110. *Rob*: 1 velum.
 111. *Nova Štifta*: 1 mašni plašč, 1 velum.
 112. *Verhnika*: 4 štole, 2 burzi za obhajila.
 113. *Preserje*: 1 mašni plašč.
 114. *Horjul*: 1 velum.
 115. *Borovnica*: 1 koretelj, 1 štolo.
 116. *Rovte*: 1 antipendij.
 117. *Hotederšica*: 1 velum.
 118. *Rakitna*: 1 mašni plašč.
 119. *Idrija*: 1 štolo, 2 albi, 5 humeralov, 2 prepasa, 6 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 23 purifikatorjev.
 120. *Žiri*: 1 mašni plašč.
 121. *Godovič*: 1 mašni plašč.
 122. *Cirknica*: 2 oltarni blazinici, 1 štolo, 2 burzi za obhajila.
 123. *Stari Terg pri Ložu*: 2 štoli in 2 burzi za obhajila, 2 koretlja.
 124. *Studeno*: 1 mašni plašč, 1 burzo za obhajila.
 125. *Šent-Vid pri Cirknici*: 1 mašni plašč.
 126. *Unec*: 2 oltarni blazinici.
 127. *Babno Polje*: 1 antipendij.
 128. *Slavina*: 1 mašni plašč, 2 albi, 5 humeralov, 2 prepasa, 2 koretlja, 5 korporalov, 6 pal, 12 rutic za lavabo, 23 purifikatorjev.
 129. *Vreme*: 1 mašni plašč.
 130. *Ternovo*: 1 velum, 6 pal.
 131. *Zagorje*: 2 oltarni blazinici, 3 korporale.
 132. *Harije*: 1 albo, 3 humerale, 1 prepas, 1 koretelj, 1 potezaj.
 133. *Suhorje*: 1 mašni plašč, 3 humerale, 6 rutic za lavabo.
 134. *Verhpolje pri Vipavi*: 1 velum.
 135. *Podvelb*: 1 štolo in 1 burzo za obhajila, 1 albo, 3 humerale, 1 cingulum, 3 korporale.
 136. *Šturja*: 2 koretlja.
 Za revno cerkev v *Turškem Brodu* je bratovšina izredno darovala 1 mašni plašč, 1 štolo in 1 mašne bukve. Hvaljeno in češeno bodi na veke presveto Rešnje Telo!
- V Ljubljani po prazniku presvetega Serca Jezusovega 1875.

Dr. Pauker,
vodja bratovšina.

Kapitel o odreji in poduku.

Kdo ima zmožnost, kdo voljo in pridnost, kdo sploh dar za olikovanje narodov? Kdo je naj pripravniši gojivec za otroke, odrašene in tudi še za stare? Kdo vé najti naj boljši pot do človeškega robatega serca, da ga k dobremu spoznanju in djanju omeči? Novošegar ima odgovor že precej na koncu palca in meni, da ta mojster je „liberalizem“. Resnica pa je in ostane, da naj boljši

učenica je katoliška Cerkev. Kaj pravijo o tem drugoverci?

L. 1865, kakor naznanuje mesečnik „Kathol. Missionen“, je ameriška vlada sklicala komisijo starošinov (senatorjev) in poslancev, in dala ji je nalogo, da naj Indijane obiše in o njih razmérih poročuje. Ta komisija je postavila veliko prašanj do slavni generalov in družih mož, ki so z Indijani veliko imeli opraviti. Dvanajsto vprašanje je bilo to-le: „Kakošne nasledke imajo misijoni med Indijani in kaj bi Vi v tej reči svetovali?“ Pervi, ki je na to vprašanje odgovoril, je bil general Carleton, protestant. Rekel je le-ta:

Kolikor sem jest skusil, so katoliški misijonarji tisti, ki najpervo in z naj večim vspehom učijo resnice keršanstva. Pristavil je še: „Nočem soditi o tej ali uni veri, ostanem pa pri skušnjah in zagotovem, ako bi bilo meni prepušeno, bi le samo katoličane za učnike, učence in duhovne dajal in imel pri divjih in pri pohlevnih Indijanih.“

Čisto enake misli je bilo spričevanje generala Alfreda Sully-a, ki je rekel: „V dokaz, koliko dobrega se dá med Indijani storiti za njih zboljševanje in kako koristni se zamorejo storiti, vas zavračam na misijone v novi Mehiki in Kaliforniji. Popotvajte po tej deželi in stermeli bodete nad zalimi poslopji, na ktere bodete naleteli od časa do časa sredi čisto pustih in popolnoma zapuštenih krajev. Imenujejo se ti kraji misijoni, po katerem si bodi svetniku. Te poslopja z vsimi zboljševanji, cvetečimi polji, mlini, čedami itd. so delo malo katoliških mašnikov in divjih Indijanov. Nisem sicer katoličan, moram pa vender reči, da mašniki si prizadevajo koristiti svoje Cerkve pospeševati. Znete to imenovati fanatizem, ako vam je drago, toda oni so odkritoserčni in nimajo nobenih samopridnih ali osebnih namenov. Divjaki to hitro spazijo in vedó ceniti.“ Iz teh vzrokov general priporoča, naj se ti misijoni izročé katoliškemu mašnikom in v tem naj se katoličanom pred vsimi drugimi daje prednost.

Drugi častnik pravi na odborovo vprašanje: „Jest sem za keršanske misijone in med temi dajem katoliškemu misijonom predstvo, ker le-ti dosega jo naj večí vspehe.“ Tudi indijanski opravnik Albert J. Vaughan, enako protestant, pravi: „Jest sem v svojem letnem sporočilu povedal svojo misel o katoliških misijonarjih in ostanem pri tem, kar sem tam rekel. Menim namreč, da le katoliški misijonarji so pokazali zadosti gorečnosti, poterpežljivosti in marljivosti, da doveršijo kako obširno vladino osnovo za civiliziranje (olikanje) Indijanov. Kar koli so oni pričeli z Indijani, je imelo tudi vspéh. Bil sem jest kakor protestant izrejen in podučevan, torej mora moje spričevanje veljati za brezpresojno in resnično.“

Za človeka, ki ima zdravo pamet in zdrave ušesa, je to dosti jasno. Jasno je pa tudi to, kdo je za taki posel naj bolj zmožen med keršenimi divjaki.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. ChrIstl Del Cor VVLneratVM Vos Cibabl. P. B.

Serčna Jezusova rana
Bode vaša živa hrana.

Omenili smo že o drugi priliki, kako so med drugimi zlasti poljski kralji in kraljice svoje dni prosili sv. Očeta, da naj bi povzdignili pobožnost do presv. Jezusovega Serca. Te dni pa je prinesel „Čeh“ iz Prage spisek, v katerem posebno to povdarja, da je za sluga slovanskega naroda, ker se je pobožnost k Jezusovemu

Sercu kakor katoliška pobožnost po vsem svetu vstano-
vila. Že ob koncu 17. stoletja so se posvečevale posa-
mezne cerkvene družbe, mesta in škofije Jezusovemu
Sercu, pa to je imelo le samo osebno (privatno) lastnijo.
Francoski škofje so se enkrat popečali v Rimu, naj
bi se češenje Jezusovega Serca razglasilo za občno, naj
bi se zlasti vstanovila maša in dnevnice za to češenje.
Niso pa mogli tega doseči. Poslednjič so se l. 1729
lotili tega poljski škofje s svojim prvostoljnikom gnej-
njenskim vikšim škofom pri stoljnici sv. Vojtêha ter so
zopet prosili. Niso se dali ostrašiti ne v drugo in ne v
tretje. L. 1765 so poslali znamenito spomenico sv. Pre-
stolu, kateri je potem slavnost Gospodovega Serca za
povedal za Cerkev in vstanovil lastne dnevnice.

Vsled tega se je ta pobožnost čedalje bolj razšir-
jala, in če imajo Slovani velik delež pri njenem vsta-
novljenji, se ne čudimo, ako se od vsih strani čedalje
več sliši. kako slovesno so Slovence in Sloveni obha-
jali tudi zdaj 16. rožnika. In kolikor večje bode češenje
Slovanov do tega najsvetejšega Serca, toliko večji bode
sad, ki si ga bomo pridobili iz njega. Obrnimo se pa
z „Unito cattol.“ hvaležno na eno posebno okolišino.

V dan sv. Alojzija, 21. t. m., je bila devet in dvajsta
obletnica kronanja Pija IX. Bodimo torej zlasti hvaležni
Jezusovemu Sercu, da nam je dalo tako velikega in
častitljivega papeža Pija IX in da ga čudežno tako dolgo
ohrani med tolikimi britkostmi. Koliko zaupanje imajo
Pij IX v Serce Jezusovo, so pokazali pri zaslišanji g.
Chevalier-a, misijonarja Serca Jezusovega v Issoudunu,
kteremu so rekli: „Cerkev in družbinstvo ima zaupanje
edino v Sercu našega Gospoda Jezusa Kristuca; ono
bode ozdravilo vse naše hujave.“

Pij IX so čjali naj lepši dragi kamen v krono
Marije Device, ker so jo razglasili za brezmadežno;
zbudili so zaupanje vsih katoličanov na svetu v častit-
ljivega patrijarha sv. Jožefa, ker so ga oklicali za varha
(patrona) vesoljne Cerkve: kako tedaj bi tudi prav po-
sebno ne častili presv. Jezusovega Serca, ki je veselje
vsega keršanskega človeštva.

Častili so to najsv. Serce, ker l. 1856 so praznik
raztegnili na vesoljni svet s posebno mašo in dnevnici-
cami. Častili so ga, ker l. 1864 v avgustu so določili,
da častita Marjeta Alakok naj se prišteje med zveličane;
ona namreč je bila posebno orodje Jezusovo za razšir-
janje pobožnosti do njegovega najsv. Serca. Častili so
Jezusovo Serce s posebnimi dobrotami, ki so jih podeli-
li preslavnima Božjima potoma Parê-le-Monial-u in
Issoudun-u, pa s poterjenjem tolikih cerkvenih družb,
vstanovljenih pod tem sladkim naslovom. Častili so ga,
ker so tolikrat in še zdaj poslednjič za 16. rožnika
opominjali vernike, da naj pribeže v brambo tega bož-
jega Serca in se mu posvetijo.

Pij IX pa čez vse naj bolj časté Jezovo Serce s
svojim življenjem, s prečudno svojo krotkostjo. Po pra-
vici se smé reči, da Pij IX so papež po Jezusovem
Sercu, ponižni v svojih zmagah (kakoršnih so že doži-
veli in jih doživljajo neprenehoma v svojih naj večih
britkostih), krotki do svojih zopernikov, pohlevni v na-
sprotovanji, ki jih terpé poterpežljivi v težavah. Zares, v
Piju IX nam je Jezus dal prelepo podobo svojega last-
nega Serca in imeniten zgled, kakošne naj serca verni-
kov Jezusovih bodo. Ravno za ta čas je potreba takega
naj višega pastirja, kakor ga imamo.

Ne bomo se čudili prelepim lastnostim Pija IX,
ako pomislimo, da od svojih najpervih dni življenja so
brez kacega prenehleja vedno hodili v šolo Jezusovega
najsv. Serca, ki je ognjiše vse dobrote, čistosti, pohlev-
nosti in lepote. Misli si, pravi Segur, kolikor moreš, vso
ljuben, vso priserčnost, ki je kdaj bila, ki bode in bi
môgla biti v vsih sercih, — misli so jo kakor vso za-

perto v enem sercu, katero bi bilo dosti obširno, da jo
obsega, in povej mi, če bi ne bilo to zares nezapopad-
ljivo ognjiše ljubezni?

In vender nas vera učí, da vse to ni skor nič
ceniti v priméri k neskončni ljubezni, s katero večni Sin
Božji za nas in sicer za vsacega izmed nas gori v svo-
jem najsvetejšem Sercu. K temu Sercu tedaj naj se za-
upljivo približuje keršanstvo, da se očisti, olepša, k
vsemu dobremu vneme, ter se bodo hitreje spolnile Pi-
jeve besede: „Serce Jezusovo bode ozdravilo vse naše
hujave“.

Z Gorenjskega, 19. rožnika. Tudi v moji mali fari
smo 16. dan t. m., kar se je dalo, slovesno obhajali. V
predvečer smo imeli litanije z blagoslovom. Ta celi po-
poldan in v jutro imenovanega dne do 8. sem imel spo-
vedovati. Ob 8 sem imel peto mašo z blagoslovoma;
med tem opravilom je v čast presv. Sercu Jezusovemu
na altarjih, lustrih in ob stenah po cerkvi vsa svečava
gorela. Po evangeliju sem šel na prižnico: ter sem sa-
mega sebe in svojo čedico, in posebej še možé in žene,
mladenče, deklice in otroke vse očitno presvetemu Sercu
Jezusovemu izročil — s prošnjo, naj nam vsem dá v
njegovi ljubezni in milosti živeti in umreti. Ko sem
ljudem v nedeljo poprej ravno po „Daničinem“ spisu
„Presv. Serce Jezusovo v zakramentu sv. Rešnjega Te-
lesa“ namen in pomen tega dneva razložil, so se na
moje povabilo in priporočilo res imenovani dan domači
in hribovci kakor v praznik obilno sošli in tega opravi-
la se vdeležili. Vse moje pričakovanje pa je presešlo
in mi v veliko veselje bilo, da se jih je v ti mali fari
ta dan — v zadobljenje odpustkov — med daritvijo sv.
maše primeroma prav veliko z Jesusom sklenilo v za-
kramentu sv. Rešnjega Telesa. Bogú bodi čast in hvala
za to! — pa tudi svoje občane moram pohvaliti, da so
se mi ta dan tako lepo obnesli! Dokler je naše ljudstvo
tako verno, in duhovne pastirje tako rado poslušá, pač
še ni zgubljeno. Upajmo, da bo ljubi Bog po tolikih
prošnjah in molitvah, ki se sedauji čás opravljajo, mi-
lostljivo se ozerl na svojo stiskano vojskovavno sveto
Cerkev, in našega svetega Očeta Pija IX tako dolgo
ohranil, da bodo nad sovražniki svete Cerkve še slavno
zmago obhajali, in v cerkvi sv. Petra veseli slovesno
„Te Deum“ zapeli!

Iz nemških Rovt, 16. junija. Sprejmi, ljuba „Da-
nica“, sledeče verstice v svoje predale, ne kakor da bi
se hotli s tem hvaliti, ker vsa hvala gre le Bogu, am-
pak zato, da svet kaj duhovno veselega zvé, kako namreč
se tudi v naj bolj stranski vasici vžiga gorečnost za
vero dandanes, ako le dušni pastir svojo dolžnost stori,
vžiga vdanost do preganjanega sv. Očeta in nad vse
drugo ljubezen do Boga. Hvala bodi zato presv. Sercu
Jezusovemu. Pokazalo se je vse to pri nas tudi današnji
dan, ko katoliški svet dvojin znamenit god obhaja: Slo-
vesnost namreč darovanja presv. Sercu Jezusovemu in
nastop 30letnega vladarstva sv. Očeta papeža Pija IX.
Potem ko so preteklo nedeljo g. župnik v tehtnem go-
voru ljudstvo podučili o začetku pobožnosti do presv.
Serca Jezusovega, in jih k tej pobožnosti navduševali,
so tudi za sredo (t. j. danes) službo Božjo naznanili,
pri kateri da se bode duhovnija božjemu Sercu Jezuso-
vemu darovala. Razložili so, da ravno v sredo, 16. junija,
bodo sv. Oče nastopili 30. leto svojega slavnega pa-
peštva. Že sinoči (v torek zvečer), potem ko se je neka
nevihta naprej pomaknila, ki nam je strah delala zaradi
žugajoče toče — kakor v zahvalo, da nam je ljubi Bog
za zdaj prizanesel, so možnarji gromovito pokali, in
naznanjevali današnji slovesni in veseli dan, kakor za
celo katoliško keršanstvo, tako tudi za le-tó faro. Zvo-
novi so praznično in veselo priterkovaje duhovno radost

poviševali. Na vse zgodaj so bili danes g. župnik že v spovednici, kajti nenavadno veliko pobožnih spokornikov je prišlo k spovedi, da bi se vdeležili odpustkov. Gospod se niso mogli veselega začudenja zderžati; djali so: Roka Božja je tu in milost presv. Serca Jezusa Kristusa. Pri sv. maši je bila cerkev polna ljudi. Pobožni vzdihli so sveto tihoto posvečevali, ko se je pred sv. Rešnjim Telesom k Sercu Jezusovemu opravljala molitev darovanja le-té fare in vsakterega posameznega. Hvala Bogu za vse milosti in tolažbe iz presv. Serca Jezusovega!

Pri sv. Ivanu v terzaški okolici, 16. junija. Procesije svetega leta smo imeli tukaj 17., 23. in 30. preteklega meseca. Vdeležila se jih je tako silna množica ljudi — prišlo jih je mnogo iz sosednjih in nekaj celo iz precej oddaljenih duhovnij — da jih je dosti velika farna cerkev komaj obsegala in se je stara cerkev vsaki pot vsaj po trikrat napolnovala. Sem naj bi bili prišli „Narodovi“ pisci in bi se bili prepričali, da slovensko ljudstvo je povsod verno. Pa saj to sami dobro vedó in ravno to jih hudo peče ter bi zato radi Slovence za verski čut opeharili. Naj le poskušajo; naj napravijo oni kaj tako očitno nevérskega, kakor so procesije očitno vérsko spoznavanje, da bi toliko ljudstva privabilo! Razen varuhov, smem reči, so bili pri procesiji skoro vsi farani, tudi taki, ki ne slujejo sicer za dobre kristjane; bilo je tudi nekaj gospode iz mesta. To se mi je zdelo potrebno povedati, da ne bi mislili „Narodovci“, da so bile pri procesiji le kuharice (teh je malo tukaj), služkinje in stari dedje. Tudi to naj še povém, da se pri teh procesijah ni zgodila niti najmanjša nerednost in v tistem času tudi niti najmanjša nesreča. Kar pa je bilo najbolj ginljivo, to je bila pobožnost zbranega ljudstva ne le v cerkvi, ampak tudi po poti. Pisatelj teh verstic je imel priložnost opazovati to procesijo med potjo na več krajih: tu so eni peli litanije Matere Božje po enem napevu, za njimi drugi po drugem napevu, spet drugi so molili litanije vseh svetnikov, ali rožni venec, ali so peli kako pobožno pesem — tako v vsej verstvi, od otrok, ki so šli prvi, do zadnjih, ki so z duhovnoma vred svoje molitve opravljali. Bog usliši naše molitve!

Amerikanski blagri.

Prelepa dežela je Amerika, to je res. Tudi je bogata in kdor dobro zadene, lahko tam živi. Toda Amerika je pa tudi po mnogih krajih, zlasti po velikih mestih, gnjezdo spák naj brezbožniših krivoverstev in naj gerših pregréh, da ni prav nič čudo, ako slišimo, da se črni oblaki zgostujejo nad tem delom svetá.

Mnogotero se sliši, da žuga na severnih krajih slaba letina že sploh. K temu pa pritiskajo še druge stiske, zlasti požrešne kobilice, ki se v strašnih trumah prikazujejo — posebno v deželi Misurski.

Nazanilo v časniku „Ameriki“ 26. maja pravi, da v Kansas-Citu se jih je prikazalo cele oblake ter so okrajine pokrile. Vse ljudstvo se je dervilo nad nje in pobili so jih prav veliko. Sterte in stlačene kobilice pa so zrak tako hudo okužile, da se bojé kužljive bolezni, ako se gnjus s poti ne spravi.

Še huje zdelujejo na južni Misurski strani v Ba-teški okrajini. Že štiri tedne je, pravi list, kar ves ta bogati okraj te požrešnice strahotno obiskujejo. Vsaka pšenična njiva, vsak travnik, celo vsako drevo je v tem času do čistega oguljeno. Revšina je tolika, da so odpravili poslanstvo v št. Ljudovik za pomoč, ki se jim je tudi obljubila. Potrebujemo pa semena, da na novo

obsejejo njive, ako se nesnaga odpravi, in pa hrane do jeseni.

Imenovano je pa še več družih krajev, po katerih kobilice gospodujejo. V Jeffersonu-Citu so zarad tega pod predsedništvom poglavarja samega imeli zbor, v katerem se je poterdilo, da razdevanje po tej šibi Božji je strahovito. „Amerika“ svetuje, da poglavar naj postavi odbor, ki bo prostovoljne darove za reveže zbiral. Tudi naj bi se poslala prošnja do keršanskih družb, da naj se v dan velikega posta in molitve (gl. poprešnje „Danico“) napravijo tudi nabiranja v ravno ta namen.

Ravno ta list v daljšem episu obširno popisuje silno nevarnost, ki deželi po kobilicah žuga. Bojé se jih na vzhod, kakor zdaj zdelujejo na zahodu zveznih držav. Vse politiške in družbinske prašanja za zdaj niso tolikega ozira vredne kakor ta šiba. Ob zahodu Misurskem je merčes že vse požerl in prestopil je tudi že reko Misuri. Kmetovalci si ne vedo nič svetovati. Živina poginja, ker nima kaj jesti. Celó v persti v cvetličnih posodah so se kobilice zalege obilno prikazale. Požerle so vse zeleneče žito po Nebraski. Na milijone jih je na dnevu in žró vse, kar najdejo, milijone jih je še v zemlji. Kansas je v ravno takem stanu, tako tudi Jova in več okrajev v Minesoti. Skušali so jih kmetje z ognjem in z vodo pokončati, — zbirali so jih v jarkih in po tisoče skupaj so jih z valjarji stlečili, — globoko so njih za lego podoravali, — svinje in kuretino zoper nje na lov gonili: pa ves trud je bil zastonj. Kjer je bila ena kobilica sterta, je prišlo sto družih k pogrebu, in ko jih kmet v enem kraju pobija, na milijone novih prihaja in zrak zatemnujejo ter druge prostore napolnijo.

Spomina vredno je pa to-le: „Amerika“ pripoveduje, da v Nebraski so se prikazali neki majhni rudeči hrošči, ki se od kobilic živé. Enako je na Jutrovem neka tica kobilicja smert. Toda pri toliki množici ne hrošč ne tica dosti opraviti ne more; koliko bi jih moglo pač biti pri tolikih trumah sovražnih merčesov!

Druga šiba je „bivolska muba“, ki po Arkanzasu, po zahodni Teneseji in Missisippi sto in sto čed konj in mežgov pokončá. Nekaj podobnosti ta gnjus utegne imeti z afrikansko muho „tsetse“; ne strinjate se pa v ljubezni do té ali une kerme. Tsetse ne napade nobenih divjih živali, bivolka pa se zažene v vsako stvar, ki se ji naleti, in še posebno v rudečkasto živino. Te bivolke so prav majhne, ne mara na pol tolike, kakor je navadna konjska muba. V brezštevilnih rojih se dervijo po zraku ter ga prenapolnujejo. Spusté se neutegoma na konja, kravo, mulo in sploh na vsako štirinožnico, da jo le zagledajo. V tem so enake muhi tsetse, ki ravno tako pokončujejo pitome živali. Ker jih je tolika neštevilna množ, torej napadeno živinče prav po besedi do čistega obsujejo in pokrijejo ter je v malo urah usmerteno in neznansko oteklo. Mušnji pik je zelo strupén in rana se začne po njem koj gnojiti. Ko pa vsaktere živali napadajo, jim vender človeška kri ni všeč. Njih bivališa so močirja in nižave; v sedanjem letnem času pa so se iz svojih kužljivih zakotji razsule čez homce in berda. Prikazale so se tudi v Cowikeji in bojé se jih v Georgijo. Ako te sreča mirijada črnih mušic, katerih vsaka ima gerbec ali kviško zavaljene plečica kakor bivol, tedaj vedi, da prihajajo muhe bivolke. Smolnjaka, mašobe in sopara ti merčesi ne prenašajo; torej prebivalcem svetujejo, da naj v nevarnosti pred njimi živinčeta s takimi rečmi mažejo, ali kadijo živinske staje z dotičnim dimom.

Ne mala šiba v Ameriki so hudodelstva, in pa prav strašne, ki jih ondotni časniki pogosto naznanujejo, — sleparstva, nesreče po železnicah in po morji, roparstva od derhalskih potepuhov, ob mejah napadi Indijanov,

rumena vročica, podzemljica kuga (koronova bolezen) i. t. d.

„Amerika“ 2. rožnika je prinesla spomina vreden spis, ki pravi, da se je stiska zaradi kobiličje kuge ne- previdoma na bolje obrnila — saj po velikem delu nesrečnih krajev.

Po zadnjih naznanilih se je bil merčes pridervil že do Osage-okrajine na vzhodu in do Maldwellske okrajine v severu. „Dobri nasveti“ kebrovca Riley-a so bili toliko kakor zanič. Prišla pa je pomoč — ne od filozofov in modrih jezičnikov, ki so s svojim nesramnim psovanjem očofali (undan v „Dan.“ omenjeni) klic k molitvi, ampak res od zgorej, od ravno tiste moči, katero na pomoč klicati je bil guvernér priporočil kakor edino pribežališče.

Začel je namreč 26. majnika strašno dež liti kakor v potokih skor po vsem severnem zahodu, koder je bila stiska naj več. Deževalo in deževalo je: 12 ur, 24 ur, 36 ur — v Kansas-Citu in v okrogu celo 48. Res je ploha vzela marsiktere ograje in železnične jezove, so pa tudi kobilice prejele smertni udarec. Na palce debelo so ležale mertve po njivah. Druge milijone te re- snage so nalivi gnali v grabne, jarke, prekope ter od tam v reko Misursko. Nikoli že brez tega temna reka ni bila pri Kansas-Citu tako kalna. Celi otoki teh skup stepenih, nekaj utopljenih nekaj razbitih travožerk se je valilo dalje memo radovidnih gledavcev. Ne vé se še prav, doklej je segal dež. Tudi še niso mogli do- ločiti razmere med poginjenimi in med ostalimi kobili- cami. Vender je gotovo, da bilijone in bilijone jih je dežnica pokončala, in da ravno v središču stiske je de- ževalo.

Razgled po svetu.

V Zagrebu so gg. bogoslovci 16. t. m. bili napra- vili prelép koncert v slavo devet in dvajsetletnega vla- danja Pija IX. Vdeležilo se je te veselice več prav od- ličnih gospodov, kakor Fr. Rački, univerzni ravnatelj Mesić, več gg. kanonikov, profesorjev i. d. — Program je bil kaj dobro vbran, izpeljava prav vgodna; nad vse drugo pa se veseli „Zagreb. katol. list“ zaradi navdu- šenja, s katerim ondotna mladež gori za reč katoliško in za Pija IX. — Slava! Sicer pa toži omenjeni list, da se v „Zagrebu nije učinilo ništa!“ —

V Torinu je bil 16. t. m. škofijski cerkveni zbor (Sinodo diocesano di Torino), kakor je bil napovedan s pastirskim listom 15. mal. travna. Vikši škof se je podal ob 9 dopoldne v procesiji v stolnico, pred njim so šli kleriki, teološki zbor, mestni in škofijski župniki, ka- pitelski poslanci zunanji, kolegijatni kapitel presv. Tro- jice in pervostoljno korarstvo. Po odpéti sv. maši in litanijah vsih svetnikov se je pričel okrajni cerkveni shod po rimskem pontifikalu in škofovskem obredniku. V prvi seji so prejeli po telegrafu prošeni blagoslov sv. Očeta Pija IX; pri tej prošnji so bile sv. Očetu na- znanjene vošila nadškofa in duhovstva za njih obletnico. Nadškof je v tej zadevi imel govor do duhovstva. Po- poldne je nadškof nadaljeval govor do duhovstva, potem se je obrnil k ljudstvu, je spregovoril nekoliko o presv. Jezusovem Sercu, potem je bilo na glas brano „Djanje posvetiti se Jezusovemu Sercu“, poslednjič je nadškof zapél „Te Deum“ in dal blagoslov s presv. Rešnjim Telesom. Pri vsih sinodalnih opravilih je bilo ljudstvo pričujoče.

Prusko. Bizmarku je cesar Viljem dal neomejen odpust. Naj le gre, in ni ga treba več nazaj. Namestu- jeta ga gg. Delbruck in Camphausen; prvi je pred-

sednik cesarjeve pisarnice, drugi pa podpredsednik pru- skega ministerskega sveta. Cesar si je prideržal, da v naj tehtnijih in silnijih primérljajih se zateče k svetu Bizmarkovemu. To pa je boje le zagrinjalo, ne mara zato, da bi se zakrila Bizmarkova razdraženost zaradi diplomatskih spodersljesev, ki jih je doživel pretekle mesce? Saj „Unità“ tako praša. Ali pa se mu toži, ko je ječe napolnil z duhovni in sploh naj boljšimi, naj poštenejšimi pruskimi državljani, pa vidi, da to vladi slabo tekne? Čudno je po vsaki ceni, da v čas, ko je vse katoličanstvo pribežalo v zavetje solnčnih žarkov Jezusovega najsvetejšega Serca, se je ta véliki sovraž- nik Jezusove Cerkve jél v senco, v mrak umikati.

Preden bodo „podbizmarki“ vpravili štrákeljne in štréne, ki jih je Bizmark zmedel, bode pač dosti dela. In prašanje je, če se bodo tega dela še kmalo lotili? Zbor so že poslali na počitnice; morebiti se med tem časom marsikaj zjasni, marsikdo strezne. Ni slabo znam- nje, da v bivšem zborovanji interpelacije niso več izha- jale od samih katoličanov, in vprašanja le-tih so bile podpirane tudi od značajnih protestantov.

Bizmarka zaznamnuje med drugim tudi zadnja njegova fotografija. Kancler namreč sedi na vertu dr. Diruffa v Kissingu. Za njim v germičevji sta dva tri- rožca, ki oprezujeta na trenutek, da zapovesta Kull- manu streliti na Bizmarka. Ta dva trirožca, kakor je bilo tolmačeno dopisniku „Unità catt.“ v sobani pruske zbornice, pomenita dva jezuita!! Kdor nima bobovice namesto možgan v glavi, mu je menda to dosti. Tako nepostavnost, tako obrekovanje celo v zbornici v figu- rah pred oči staviti: to vse preseže. „Koliko velja Biz- mark, njegov pes in jezuita?“ je prašal dopisnik. „Dva groša“, je odgovorila varhinja v sobani, in oglednik je kupil ta dokaz, češ, da jezuiti so dali na Bizmarka stre- ljati! No, uboga zbornica, ako tudi drugi tako „terdni dokazi“ doné pe nji, kakor je ta!

Bizmark je boje dobival vsak dan celo reč nazna- nil, kaj vse se dela zoper katoličane po Pruskem.

Nekaj tacih naznanil: Civilna oblast v Arnbergu je obsodila k globi 90 mark vse župane in prisednike okrajine, ki so družniki katoliške družbe v Mogunciji. — V poznanski okrajini v Ksantenu so bili trije du- hovni s službe od svojih opravil izmaknjeni, in noben človek jim ni povedal, zakaj? — Viši predsednik Vest- falski je zapovedal semenškim profesorjem v Pader- bornu, da naj zapusté poslopje, ki so ga imeli v posesti, ker je državna last! — V Heidelbergu je kapela ka- toliške šole dana judom na razpologo. — Procesije so prepovedane skoraj po vsih okrajinah. — V malo dnéh je bilo osem katoliških časnikarjev in duhovnov v pravdo djanih zaradi „famoznih“ majnikovih postav itd.!

Drobne novice. Med laškimi zborniškim levičarji je neko rešetanje, da bi se kar v množini poslanstvu od- povedali. Ne bo prav nič škode, naj gredó le vsi! — „Unità“ naznanja ko verjetno, da v kratkem bodo sv. Oče sklicali shod kardinalov, ter bodo oskerbeli več škotovskih sedežev. — V Florencu boje namérja mestna srenjska gosposka v novo vzeti 30 milijonov na posodo. To ni nič čudnega pri „liberalcih“, ki močno „napre- dujejo“ v umetnosti dolgove kopiciti in pa naprave brez Boga in brez križa delati. — Nekteri časniki naznanu- jejo, da od trinožnega liberalizma ječeni kardinal Ledo- hovski je bolan. — Iz Pariza vé „Indep. Belge“, da Bizmark želi velikega državniškega shoda, da se poterdijo zémeljske spremembe od l. 1871 in pa da se naredi zveza zoper ultramontanizem! Zakaj ne raji zoper Bizmarka? — Z Berlina piše „Volksztg.“, da mnogi gradovi so napolnjeni z vojaškimi uhajavci. Toliko lju- bezen tedaj ima pruski narod za „bizmarkije“? — „Unità“

pravi: „Z Dunaja pišejo 15. t. m., da so se ondi pričele procesije za sveto leto; vsi udje cesarske družine, ki se nahajajo na Dunaju, so prišli k procesijam, vsak v zadevni duhovnji. — Ravno 16. rožnika, preslavni dan za vesoljno katoliško Cerkev, je novo-laška nesramnost izvolila, da se je polastila dveh samostanov, sv. Bonaventura na homcu Palatinu in sv. Petra „in Montorio“. Že so ti „pravični“ framasoni od l. 1873 pojužinali kacic 130 kloštrov, kakor naznanuje „Unitá“. Namesto iti v samostane se bode pač dervilo dva — trikrat toliko ali še veliko več mladih ljudi k brigantom ter razbojnikom, pobijavcem in tatovom, ki utegnajo ravno framasonske poslance, ministre, liberalne časnikarje očitno napadati, ropati, daviti in klati, kakor se je že godilo, in mnogi, ki ne bodo več dobivali juhe po samostanih, bodo — „olikani“ po liberalcih — gledali pri bogatih liberalnih gospodih se odškodovati, morebiti jih celo v njih lastnih palačah na stopnicah z revolverji napadati, kar se je tudi že godilo.

Cvet in sad zveste molitve.

Z Gorenjskega. Ker sem bil v mnogih dušnih in telesnih potrebah v naj večji sili, sem se obrnil do naše ljube Gospé presvetega Serca; bil sem uslišan, zato izrekam preserčno zahvalo Bogu in Mariji.

M. Brence.

Iz Štajerskega, 22. rožn. Na priporočevanje k naši ljubi Gospej sem dobil službo, v kateri vse opravila lahko dopolnujem, dasiravno sem bolehen. Čast Bogu, hvala Mariji!

Jelenec, pisar.

Listek za raznoterosti.

Naša ljuba Gospá presv. Sercá.

(Po napevu „Misijonski zvon“.)

Namenjena za posebne praznike misijonske stanovske družbe.

Marija, mati ljubeznjiva!
Kot sina, hčere pros'no te:
Naj milost tvoja se razliva
Na nas, otroke tvoje vse.
Gospá presvetega Sercá,
Za vse nedolžne pros' Boga!

Mladenča marsikter'ga zvabi
Goljufni svét na krivo pot; —
Da duše svoje ne pozabi,
Otmi ga. Mati, grešnih zmót.
Gospá presvega Sercá,
Za vse mladenče pros' Boga!

Dekliče dušna naj čistóta,
Krotkóst ponižnost zaljša vas;
To prava vaša bo lepota,
To sreča vaša večni čas.
Gospá presvetega Sercá,
Za vse deklíče pros' Boga!

Možjé skerbí velike imajo
Za dom, družino svojo vso;
Le skerb za dušo naj spoznajo
Za prvo — pa vse dobro bo.

Gospá presvetega Sercá.
Možém pomoči pros' Bogá!

In marsiktera žena, mati
V britkosti milo se solzi,
Ne more sama pomagati,
Otrók nj: blagor jo skerbí.
Gospá presvetega Sercá,
Ženám pomoči pros' Bogá!

Za naše duše nevmerljive
Duhovni imajo skerb povsod;
Da skažejo se nevtrudljive.
Z močjó podpiraj jih Gospod!
Gospá presvetega Sercá,
Pomoč' duhovnom pros' Bogá!

Ko mnoge spéje v grešne zblode
Mesó in satan, zviti svét;
O Jezus! naj jim milost bode,
Ne daj v pregrehah jim umret'.
Gospá presvetega Sercá,
O pros' za grešnike Bogá!

In duše v vicah še terpeče
Gospod pripelji v sveti raj;
Dopolni njih željé goreče,
In večna luč jim svéti naj!
Gospá presvetega Sercá,
Za duše v vicah pros' Bogá!

A. P.

V Gorici, 21. junija. Vem, da bo tudi Vaš list iz raznih krajev prinesel sporočila, kako da se je 16. dan tu pa tam obhajal. Naj toraj tudi jaz o tej zadevi iz Gorice nekoliko naznanim, pa še kaj družega dostavim. Dan posvečevanja v Jezusovo presv. Serca se je prav slovesno obhajal v stolni cerkvi; le samo v tej se navadno opravljajo izredne slovesnosti. Bila je napovedana tridnevna, velika pontifikalna maša in štirje italijanski govori. Vsaki dan so se pele litanije Jezusovega presv. Serca in pred popoldanskim opravilom je bilo izpostavljeno Najsvetejše. Govorniki so bili monsig. dr. Castellani, sedanji dekan goriškega okraja, dva vikarja in zadnji dan č. o. Bankič, J. družbe. Pri tridnevni je bila zadnji dan prostorna stolna cerkev polna pri nadškofovi maši in pri Bankičevi pridigi. Tudi v mestni fari sv. Ignacija se je ta dan slovesno obhajal. Perva maša pred izpostavljenim Najsvetejšim je privabila toliko ljudstva, kakor ob nedeljah in praznikih, po maši je bil kratek slovensk nagovor in skupno posvečevanje, in po blagoslovu sv. obhajilo, kterege se je prav veliko pobožnih vdeležilo.

Pri tej priložnosti naj izrečem svojo — gotovo ne ravnilno — misel, da v primeri s prebivalci goriškega mesta in vernih Slovencev iz okolice tisti, ki so vso svečanost snovali, niso delali za Slovence ravnopravno; kajti štirje italijanski govori v stolni cerkvi, in nobena slovenskega ne (v mestni fari cerkvi je bilo le kratko pojasnjenje in nagovor v slovenskem jeziku) — to se ne more imenovati ravnopravnost. Prosim pa, da naj nihče ne misli, da hočem tu narodnost med cerkvene reči mešati; tega ne, temuž izrekel sem le svojo misel, naj bi se bil za Slovence, ki vsako nedeljo in praznik in tudi vsak dan stolno cerkev obiskujejo, tudi kak slovensk govor napravil; toliko bolj potrebno je bilo to, ker se je slovesnost tako rekoč za celo mesto združila v stolni cerkvi. Pri drugi priliki naj bi se to ne prezerlo.

Že ob času, ko je presvetli cesar nektore počastil z redovi, sem Vam hotel naznaniti, da so bili med njimi tudi trije gg. duhovni, namreč: Monsig. Globočnik in mons. Pavletič (oba sta dobila Franc-Jožefov red) in Anton Kumar, vodja zapuščenih otrok, ki je prejel zlati križ s krono za zasluge, kakoršnih v resnici ima. Danes pa prinaša „Wiener Zeitung“ dve drugi počastenji. Mestni fajmošter mons. Janez Kumar, pa vodja in prof. v semenišču dr. Alojzij Zorn, sta imenovana častna kanonika tukajšne stolne cerkve. Bolj vrednih in primernih oseb za ta častni naslov ni bilo lakko najti. Slava!

V Rimu so bile 16. ročnika cerkve nenavadno napolnovane z ljudmi, ki so prejeli ss. zakramente in bili pri slovesnih ss. mašah. Še le veliko večji pa je bila gnceja k popoldanskim opravilom, ker posvečevanje v presv. Serce se je godilo popoldne ob 6. uri po vsih patrijarhalskih bazilikah in po družih cerkvah, kjer je bilo uro poprej sv. R. Telo izpostavljeno. Po opravljenem posvečenju je bil „Te Deum“ v zahvalo, da je Bog ohranil predrago življenje Pija IX. ki so stopili v 30. leto svojega preslavnega najvišjega pastirstva. Z blagoslovom s sv. Rešnjim Telesom je bilo povsod opravilo dokončano. Ljudstva je bilo po vsih cerkvah tako veliko, da so bile ceste in ulice po mestu kakor prazne in zapušene, ker vse se je v Božjih hišah Jezusu darovalo, vse molilo za Pija IX. Tu se vidi, kakošno je očitno mnenje, zlasti ako se k temu še pomisli, da je bilo enako po vsem svetu, le z malimi izločki.

Iz Amerike naznanuje neko pismo, da prečast. gosp. misijonar J. Čebulj se je une dni vrnil iz divjaških krajev, kjer je zopet bival čez dva mesca, oznanoval sv. evangelij indijanskim sinovom starodavnih gozdov, ter jih je kerstil blizo 100, odrašenih in malih. Velikonočno nedeljo je maševal pod milim nebom sredi divjaštva ob jezeru „Courte Oreille“ (to je, Kratko uho).

Duhorske spremembe.

V Ljubljanski škofiji: Č. g. Henrik Zagorjan, fajmošter z Verha, je umerl v Postojni 17. Junija (R. I. P.), in fara je razpisana 22. t. m.

V Lavantinski škofiji: Č. g. Jože Kukovec je postal župnik pri sv. Andražu v Slov. goricah. — Prestavljeni so čč. gg. kaplani: Janez Jakopina v št.-Janž na Dravskem polji; Jakob Krušič za I. k sv. Križu pri Slatini; Simon Ducman za I. v Gornjigrad; Juri Purga v Pilštanj, in Jože Rostaber za začasnega pomočnika v Polenšak. — Vojniška župnija je do 21. junija t. l. razpisana. — Umerl je č. g. Jože Lah, duhoven v pokoju, 5. junija na Pilštanju. R. I. P.

Dobrotni darovi.

Za pogorelce v Strahomeru: Fara Hoteč 4 gl.

Za sv. Očeta: Z Brezovice g. J. P. 1 ces. cekin sv. Očetu za nastop 30letnega slavnega naj višjega pastirovanja; naj ga Bog še dolgo ohrani! — Po č. g. A. Zormanu s Kolovrata 5 gld. (med temi od M. Keber 2 gl.) S pristavkom: 16. rožn. smo prav slovesno obhajali z zvonjenjem, streljanjem in peto mašo. Veliko jih je bilo pri spovedi in sv. Obhajilu. Prosimo sv. blagoslova za stanovitnost in srečno zadnjo uro. — Iz Leskovic na Gorenjskem po čast. gosp. U. Zupanu 6 gl. za 16. rožn. — Iz Polhograjske duhovnije za 16. rožn. 35 gl. v pap. in 1 gl. 35 kr. v sr. s prošnjo za nebeški blagoslov v ta namen: naj bi se vresničilo „Danje“ tega imenitnega dneva sploh, in posebej v tej duhovniji. — Neimen. iz Polja 1 gl. v sr. — G. A. K. iz S. 1 križavec za 2 gl. 12 kr. st. d. in 1 gl. sr. proseč sebi in farmanom sv. blagoslova. — Od sv. Katarine pri Topolu: zbirka 6 gl.; M. Košir 1 gl.; M. Tuhovnik 1 gl. sr.; J. Birtic 3 gl. 60 kr. sr. st. d.; G. J. K. 1 gl. 60 kr. st. d. — G. J. U. 2 gl. 11 grošev st. den. v sr. — Polona mokařica 1 gl. st. d. in prosi sv. blagoslova sebi in otrokom. — „Paratum cor ejus sperare in Domino, confirmatum est cor ejus: non commovebitur donec despiciat inimicos suos.“ Pa. 111, 7. 8. VV. Pius IX! 20 fr. v zlatu. — A. P. duhoven v dober namen s prošnjo za sv. apostoljski blagoslov 1 gl. — M. V. pevkinja iz Z. L. 1 st. dvajsetico. — L. F. J. L. 1 gl. sr.

Za sv. Detinstvo: Po g. Dolencu 1 gl.

Za škofa Pavli-a v Bukareštu: G. A. Jerala 2 gl. — G. A. Kos 10 gl. — Po r. L. Vončinu 5 gl.

Naročite — naročite si

ZGODNJO DANICO

za drugo polovico leta 1875!!!

Zemlja potrebuje prijetne vlage, da zeleni, — zlato solnce jasnega obnebja, da nam prijazno sije, — tica primérnega živeža, da poje: „Zgodnja Danica“ pa dosti naročnikov, da veselo izhaja, Slovence podučuje in z novicami razveseljuje.

To je očitno, kakor beli dan. Prihodnji list pride že v drugi polovici tekočega leta. Kdor je bil torej naročen le za prvega pol leta, naj naglo svojo dolžnost stori zopet enkrat, in „Danica“ jo bode potem skušala spolniti vsaki teden, ako dobrotljivi Bog dá svoj blagoslov.

Serčna, prav serčna hvala nekterim prav blagim prijatom, ki so list tudi med ljudstvom razširjali, kar je res dobro delo, ker je močno želeti, da pride list čedalje bolj med narod. Kdor ne bere dandanašnji dobrih in resničnih reči, se mu utegnejo po zapeljivih vtihotapiti laži, zapeljivosti in pohujšanja, s čimur si pogubljenje nakopuje; zakaj „Antikristov je zdaj veliko“!

„Zgodnja Danica“ velja:

za pol leta po pošti 2 gold. 40 kr., — v tiskarni prejimana 2 gold.

za četert „ po „ 1 „ 30 kr., — v „ „ 1 „

Naročnina se po najcenejši poti poštarških nakaznic pošilja pod naslovom Blaznikove tiskarnice v Ljubljani.

Vredništvo in založništvo.

Odgovorni vrednik: Luka Jeran. — Tiskarji in založniki: Jožef Blaznikovi dediči v Ljubljani.